

Πελοπν. (Γλαντισ.) *Μὲ τὴ γειτόνισσα δανεικολογιώμα-*
στε ἔς τὴν ἀνάγκη Πελοπν. (Κοπαν.) Τί νὰ κάμουμε, καη-
μένη, ἅμα δὲ δανεικολογηθῶμε οἱ γειτόνισσες μεταξύ μας,
πῶς θὰ βγάλουμε τὸ δύσκολο χρόνο Πελοπν. (Κυνουρ.) Μ'
ἓνα τυροτρίφτη δανεικολογιώντουσαν καὶ πορευόντουσαν
ὅλα τὰ γειτονικά σπίτια Πελοπν. (Βασαρ.) Μωρὴ Λούταινα,
μοῦ δανεικολοαῖς τὸ χαράντισι σου (= τὸν μικρὸν χάλ-
κινον λέβητά σου) Πελοπν. (Ξεχώρ.)

δανεικός ἐπίθ. κοιν. δανεικός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
"Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) διανεικός Πόντ. (Οἶν.) δαῦ'κός
κοιν. βορ. ιδιωμ. βανεικός Κάρπ. ('Απέρ.) Κάσ. γιανεικός
Χάλκ. 'ανεικός Καππ. (Μισθ. Φλογ.) Οὐδ. δανεικὸ τό, δα-
νεικὸν Πόντ. ('Αντρεάντ. Κρώμν.) δανεικὸ Πόντ. ('Ινέπ.
"Οφ.) Τσακων. δανεικὸ 'Απουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ.
Μαρτ. Μαρτιν. Τσολλῖν. κ.ά.) Καππ. ('Αραβάν.) τανεικὸ
'Απουλ. (Μαρτιν.) δανεικὸ Τσακων. (Χαβουτσ.) Θηλ. δανει-
κὴ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δανεικὰ ἄ, Τσακων. (Χαβουτσ.
κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δανεικός. Βλ. Χρον. Μορ. Η, στ.
1127 (ἐκδ. I. Schmitt) «ἂν μᾶς ἀπῆραν πρόβατα, ἄλογά τε
καὶ βίδια, ὡς δανεικὰ ἄς τὰ ἐπάρουσιν, ἂν τύχη νὰ τὰ στρέ-
ψουν». 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) 'Ο ἐπὶ δανείῳ διδόμενος κοιν. καὶ 'Απουλ. (Καλημ.
Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. Μαρτιν. Τσολλῖν. κ.ά.) Καππ.
(Αραβάν. Μισθ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. ('Αντρεάντ. 'Ινέπ. Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. "Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Δανεικὸ ἀλεύρι - ἀλάτι - λάδι -
ψωμί. Δανεικὰ λεφτά - ροῦχα κοιν. 'Επῆρα μὴ δὲ γάλα
δανεικὸ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) "Εχω πάρει δανεικὰ τὴ βα-
λάδζα Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Εσώθησάμι - μας τὰ ψωμινὰ
τῶ' ἐπῆραμεδ - δανεικὰ 'πὸ τὴν - γειτόνισσ-σαν νὰ περάσωμεν
ὥστον-νὰ ζ-ζυμώσωμε Κῶς. "Ενα δέτζερ' ἔχ'νι κὶ 'κεῖνον
δαῦ'κό Εὐβ. ("Αχυρ.) Δανεικὰ εἶναι τὰ ψωμινὰ ντὰ πῆρα
Τραπ. Κ'λλίκα δαῦ'κό (κ'λλίκα = κουλούρι) Μακεδ. (Χα-
λάστρ.) Νὰ μὴ δώῃς ἓνα 'πλόχιρον τραχανᾶν δαῦ'κὸν Μακεδ.
(Γαλατ.) "Αμα δὲ μὴ φτάσ' ἢ κάνουρα, ἔχ'ς νὰ μὴ δώσ'ς ἰσὺ
λίγον δαῦ'κιά (κάνουρα = ὑφάδι) Θεσσ. (Συκαμν.) Θύμουδ' ἢ
Μάρτ'ς, πῆρι τρεῖς μέρεις δαῦ'κιές ἀπ' τοῦ Φλιβάρ' (ἐκ διηγ.)
Μακεδ. ('Αρν.) 'Ο Μάρτ' πακὼ ἀπὸ μέρε δανεικὸ ἀπὸ τὸ
Φλεβάρη (πακὼ = ἐπῆρε) Χαβουτσ. "Αγκαμε ἓνα ἄνδε
δανεικὸ, νὰ περαῖτσωμε ὡς τὸ Σάβα (ἐπῆραμε ἓνα ψωμί
δανεικὸ νὰ περάσωμεν ὡς τὸ Σάββατον) Τσακων. || Φρ. Δα-
νεικὰ κὶ ἀγύριστα (ἐπὶ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ δανειζόμενα)
κοιν. 'Η φρ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Οὐδὲ δαῦ'κό ἀλεύρ' δὲν
ἔχουμι (ἐπὶ ἐσχάτης ἀπορίας) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὸ δανεικὸν
ὁ Θεὸς τό 'καμεν (τὸ νὰ δανείζεται τις εἶναι φυσικὸν γεγονός)
'Αμοργ. Τί δανεικὸ, τί ξένο (ἐπὶ δανείζοντος, ὅτι τὸ δανει-
ζόμενο παύει νὰ εἶναι ἰδικόν του) 'Ιόνιοι Νῆσ. Δανεικὸ τὸ
δίνεις; (ἐπὶ τῶν πληρούντων τὸ ποτήριον ὕδατος ἢ οἴνου μέ-
χρι χειλέων) Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'Η ἀγάπη εἶναι δανεικὴ (ἀ-
μοιβαία) Πελοπν. (Γορτυν.) || Παροιμ. φρ. 'Ο δανεικὸ ἐ-
σὲ κορδών-νει (ἢ ὑπὸ μορφῇ δανείου παρεχομένη ἐξυπη-
ρέτησις ἀνακουφίζει προσωρινῶς, ἀλλὰ δὲν λύει ὀριστικὰ
τὴν ὑπάρχουσαν ἀνάγκην) Καλημ. Συνών. παροιμ. φρ. τὰ
ξένα χέρ'ια ἀναπεύγουν, μὰ δὲ θεραπεύ-
γουν. 'Ικεῖ π' δὲν ἔδουκ'ς μὴ γυρεῦ'ς δαῦ'κά (μὴν ἀπαιτεῖς,
ἐφ' ὅσον δὲν ἔχεις προσφέρει) Μακεδ. ('Εράτυρ.)

Παίρνει τ' ἀλεύρι δανεικὰ καὶ τὸ προζύμι ξένο
(ἐπὶ πενεστάτου) Πελοπν. (Πάτρ.) Παίρνου τ' ἀλεύρ' δαῦ'κό
κὶ ἀναπιασμένον (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Μακεδ. (Καστορ.)

Γυρίζ' με δανεικὰ ἀλεύρια (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Δανεικὰ 'ν' τὰ κούρταλα ἔς τὸ
γάμο (κούρταλα = χειροκροτήματα' ἐπὶ ἀνταποδόσεως
τῶν ὁμοίων) Κρήτ. "Εδ δανεικὰ τὰ πίσκαλα ἔς τὸν γάμο
(πίσκαλα = χειροκροτήματα' συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.)
Κύπρ. Δανεικὰ τὰ τούμπανα ἔς τὸ γάμο (συνών. μετὰ τὴν προ-
ηγούμεν.) πολλαχ. Κουλλᾶ^d οὐργκία τοῦ γάμου δανεικὰ (κουλλ-
λᾶ^d οὐργκία=κουλλούρια' συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ρόδ. 'Η
παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Δανεικὰ 'ν' τὰ κάστανα (συνών.
μετὰ τὴν προηγούμεν.) 'Αμοργ. κ.ά. Δανεικὰ εἶν' τ' ἀλεύρια
(συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Τριφυλ.) 'Η παροιμ.
εἰς παραλλαγ. κ.ά. Δανεικὰ ἔν' τὰ λάχανα (συνών. μετὰ τὴν
προηγούμεν.) Σκῦρ. Δανεικὰ εἶ' δὰ προζύμια (συνών. μετὰ τὴν
προηγούμεν.) Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Η πίττα δανεικὴ ἔνι (συνών.
μετὰ τὴν προηγούμεν.) 'Ινέπ. 'Απ' τοῦ γύφτου δαῦ'κά ἀλεύρια
μὴ γυρεῦ'ς (μὴ ζητᾷς ἀπὸ κάποιον πράγματα τὰ ὅποια δὲν
δύναται νὰ σοῦ παράσχῃ) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Τὸ δα-
νεικὸ ἀλεύρι τὸ σπῖτι δὲ γιομίζει (ὅτι τὸ δανειζόμενον δὲν
εἶναι ἱκανὸν νὰ καλύψῃ τὰς ἀνάγκας) "Ηπ. (Λάκκα Σούλ.) Τὸ
δανεικὸ νερό ὁ μύλος δὲν τ' ἀλέθει (ὅτι τὸ δανειζόμενον
δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ βοηθήσῃ ἀρκούντως) αὐτόθ. Τοῦ δαῦ'-
κό ἀλογου φουφάει γληγουρότιρα (ὅτι τὰ δανειζόμενα δὲν
τυγχάνουν τῆς ἰδίας μεταχειρίσεως μετὰ τὰ οἰκεία) Μακεδ.
(Εράτυρ.) Τὰ δανεικὰ φορέματα μὴτε ζεσταίνουσι μὴτε ζε-
σταίνονται (ὅτι διὰ τὴν μέριμναν τῆς ἀποδόσεως τῆς ὀφει-
λῆς ὁ δανεισθεὶς δὲν ἀπολαμβάνει πλήρως τὴν εὐεργεσίαν)
Κεφαλλ. 'Η παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Τὰ δανεικὰ
σκουτιὰ δὲν κρατοῦν ζέστη (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.)
Πελοπν. (Σκορτσιν.) Ψωμὶν δανεικὸν φαρμάτζιν ἔς τὸ στο-
μάδ-θιν (ὅτι τὸ δανειζόμενον δημιουργεῖ πικρίας καὶ μερί-
μνας) Κύπρ. (Λευκόνεικ.)

Δανεικὸ, κυρά μ', τ' ἀλεύρι, | δανεικὸ καὶ τὸ προζύμι
(ὡς ἀπειλὴ ἀνταποδόσεως τῶν ὁμοίων πρὸς ἄτομον συμπε-
ριφερθὲν ἀπρεπῶς) Πελοπν. (Γορτυν.) 'Η παροιμ. εἰς
παραλλαγ. πολλαχ.

Δανεικὰ, κυρά. τ' ἀλεύρια | καὶ μὴ χούφτα παραπάνω
(συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) 'Αθῆν. Τὰ δανεικὰ μᾶς ἐφάγανε
τὸ γάλα, μᾶς ἐξεράναν τὴν καρδιάρα (ὅτι ἐκ τῶν ἐπανελημ-
μένων δανείων περιτλήθημεν εἰς ἐσχάτην ἐνδειαν) 'Ιόνιοι Νῆσ.

"Εχομε ξένο τὸ γαθρό καὶ δανεικὰ τὴ νύφη
(ἐπὶ ἀλεπαλλήλων δυσκολιῶν) Κεφαλλ. || Γνωμ. Δυὸ φορὲς
μεθεῖ τὸ δανεικὸ κρασί (ἢ ἀπότισις τῶν ὀφειλομένων εἶναι
περισσότερον δυσάρεστος, ὅταν ὁ δανεισμὸς γίνεται πρὸς
ἱκανοποίησιν οὐχὶ ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν) Κρήτ.

"Οποιος πίνει δανεικὰ δυὸ φορὲς μεθαίει
(συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 295. Τὸ
γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Τοῦ δαῦ'κό γυρίζ' κὶ τοῦ φί-
λεμα φεύγ' (τὸ δανειζόμενον ἐπιστρέφει, τὸ φιλοδώρημα
ὄχι) Στερελλ. ('Αχυρ.) Κάλλιο τὰ βρακιά βαλωμένα παρὰ
δανεικὰ (καλύτερα νὰ ἀρκεῖται κανεὶς εἰς τὰ ἰδικά του μέ-
σα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ εἶναι πενιχρά, παρὰ σὲ ἀφθονα, ἀλ-
λὰ δανεικὰ) Κορσ. Παρὰ πολλὰ τξάι δανεικὰ κάλ-λιολ λία
τξάι δικὰ μας (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κύπρ.

Τὸ δανεικὸ δανεῖζεται καὶ πάλι ὁ κόσμος στέκει
(ὅτι τὸ νὰ δανεισθῇ τις δὲν εἶναι τι τὸ φοβερόν) Πελοπν.
(Μεσσην.)

Τὸ δανεικὸ δανεῖζεται καὶ τὸ σπολλάτη βγαίνει
(ὅτι ἡ παροχὴ δανείου δὲν συνεπάγεται τὴν ἐπ' ἀπειρον ἐκ-
φρασιν εὐγνωμοσύνης) Πελοπν. (Λακων.) Τὰ δανεικὰ γιὰ
'κειὸν ὅπου τὰ δίνει εἶναι καλὰ (διότι δὲν εὐρίσκεται αὐτός

εις δυσχερή οικονομικήν κατάστασιν) Ἴόνιοι Νῆσ. Παῖρνε δανεικά καὶ ξόδιαζε καὶ τῇ διορίᾳ μὴ λησμονῆς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) κ.ά.

Ἄλλως θὰ βγῆς γιὰ διακομιὰ καὶ ἀλλιώτικα γιὰ δανεικά (ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ αἰτοῦντος δάνειον καὶ ἄλλη τοῦ ἐπαιτοῦντος) Ἴόνιοι Νῆσ.

Ἄλλο εἶναι τὸ δανεικὸ | καὶ ἄλλο εἶναι τὸ γυρεντὸ (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Καὶ φωτιὰν νὰ πάρῃς δανεικῇ, πρέπει νὰ τὴν πληρώσῃς (καὶ τὸ πλεόν ἀσήμαντον ἂν δανειστῆς, πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψῃς) Ἀμοργ. Μὴ δίνῃς δανεικὸ, γιὰ νὰ κοιμᾷσαι ξένωιστα Πελοπν. (Πάτρ.) Ὅπως γυρεῖ δανεικά, γυρεῖ φαρμάκια αὐτόθ. Τὸ δανεικὸ σκλαβώνει τὸν ἀνθρώπου αὐτόθ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά.

Ἄν θέ' νὰ πάρῃς δανεικά, μὴν πᾶς νὰ πῇς πεινάω (μὴν κάνῃς ἐμφανῆ τὴν ἐνδειάν σου, ἂν πρόκειται νὰ ζητήσῃς δανεικά) Ἴόνιοι Νῆσ.

Ποὺ χτίζει μετὰ τὰ δανεικά, | σὲ ξένο σπίτιν κατοικᾷ (δὲν σοῦ ἀνήκει πραγματικὰ ὅ,τι δημιουργήσας βασιζόμενος εἰς ξένας δυνάμεις) Ἀμοργ. Δανεικὸν πῇ τρώει, ἄς σὴν τσέπην αὐτ' τρώει (ὅποιος ξοδεύει δανεικά, ἀπατᾶται, ἂν νομίζει ὅτι ξοδεύει ξένα χρήματα) Ἀντρεάντ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά. Νιρὸ μὴ τ' χούφτα καὶ ῥ'ναῖκα δαῦ' καὶ δὲ χουρταίν'ντι (ὅτι πᾶν ἀγαθὸν προερχόμενον ἐκ δανείου δὲν παρέχει ἀπόλαυσιν) Μακεδ. (Χαλᾶστρ.) || Ἄσμ.

Παίρνω τὰ δάνηρα δανεικά, τὰ μοιρολόγια ξένα Πελοπν. (Παιδεμέν.) 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. συνήθως κατὰ πληθ., τὸ χρηματικὸν δάνειον καὶ γενικῶς τὸ ἐπὶ δανεισμῷ παρεχόμενον κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ. Φλογ.) Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.): Νὰ μοῦ πληρώσῃς τὰ δανεικά. Ζεῖ με δανεικά κοιν. Ἐσήκωσε δανεικά νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του Πελοπν. (Κορινθ.) Πῆρην ἄνειακά Φλογ. Ἄνειακά ἀπ' τοῦ τί'να (δανεικά ἀπὸ κάποιον) Μισθ. || Φρ. Πάει νὰ βγάλῃ τὰ δανεικά (προσπαθεῖ νὰ ἀνταποδώσῃ ὅ,τι τοῦ ἔκαμαν) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἄς μοῦ κρατήσῃ τὰ δανεικά του (ἀδιαφορῶ διὰ τὴν ὁργὴν του) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Κάμνομε τὰ δανεικά (ἀλληλοβοηθούμεθα) Ἴων. (Σμύρν.) Τὸ δάνεικὸ νὰ γελᾷ (ὅτι τὸ χορηγούμενον δάνειον δὲν πρέπει νὰ εἶναι γλίσχρον) Ἰνέπ. Δανεικὸ παίρνει ὀπίσω (παντρεύεται ἀπὸ ἄλλο χωρὶς) Κρήτ. (Ρέθυμν.) || Παροιμ. Τοῦ δανεικὸν γιγᾷ καὶ πάει, ἀμ' κλαίει καὶ ἔρχεται (ὁ λαμβάνων δάνειον χαίρει, κατὰ τὴν ἀπόδοσίν του ὅμως λυπεῖται) Λυκ. (Λιβύσσ.)

Δανεικά 'ν' τοῦ γείτονα καὶ κάκια μὴν τοῦ πιάνης (ὀφείλει τις νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους ὑποχρεώσεις του ἄνευ δυσφορίας) Ι. Βενιζέλ. Παροιμ.², 303, 263. Ἡ σημ. τῆς παροιμ. ἤδη εἰς Ἡσιόδ., Ἔργ. 349 «εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι».

Τὰ δανεικά πλερών-νονταί τσ' ἡ χάρη τους 'πομένει (εἰς τὸν δανειζόμενον παραμένει ἡ ὑποχρέωσις πρὸς τὸν δανείσαντα καὶ μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς ὀφειλῆς) Ρόδ. (Ἀφάντ.)

Τὸ δανεικὸ δανεῖζεται, ἡ χάρη τ' ἀπομίσκει (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Θράκ. (Μέτρ.) 3) Τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ἐργάτης παρέχων ἀγροτικὴν ἐργασίαν ἐπὶ ἀνταποδόσει Κρήτ. (Ἀνατολ.) Πάρ. (Νάουσ.) Χίος (Μεστ. Πυργ. κ.ά.): Ὁ δανεικός μου 'ἐν ἤρτε Μεστ. Ἐλα 'ὰ μοῦ κάμῃς 'να-δυνὸ δανεικοῦς, 'ὰ 'ποθερίσωμε Ἀνατολ. Γιὰ νὰ μὴ βολεμῶ μόνος μου καὶ ξεδιζερίζω, παίρνομε δανεικοὺς ὁ ἕνας τὸν ἄλλο (βολεμῶ = πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, ξεδιζερίζω = ἐξαντλοῦμαι) Νάουσ.

δάνειο τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δάνειον

1) Ποσὸν χρημάτων διδόμενον ἢ λαμβανόμενον ἐπὶ δανεισμῷ κοιν.: Κάνω - παίρνω δάνειο. Πῆρα δάνειο ἀπὸ τὴν τράπεζα κοιν. Ἀπ' τὰ γύρου χουριὰ παίρναν δάνεια ἀπὸ τοὺν Κουτ'μάνη καὶ τ'ς ἄλλοι, γιὰ νὰ ξιζ'νήσουν καὶ αὐτοὶ Θεσσ. (Τρίκερ.) || Γνωμ. Ὅπως πίνει ἀπὸ τὰ δάνεια, δυνὸ βολὲς μεθαίει πολλὰ. Συνών. γνωμ. Ὅπως πίνει δανεικά, δυνὸ φορὲς μεθαίει. 2) Ἡ σύμβασις ἢ ἀφορῶσα τὴν παροχὴν δανείου λογ. κοιν.: Θὰ κάμω ἕνα δάνειο ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἑκατὸ χιλιάδων δραχμῶν καὶ θὰ χτίσω τὸ σπίτι κοιν. || Φρ. Τὸν ἔφαγαν τὰ δάνεια (ἐπὶ τῶν ἀπερισκέπτως συναπτόντων δάνεια καὶ μὴ ἀναλογιζομένων τὰς συνεπειὰς) κοιν.

δανεισιὰ ἡ, ἀμάρτ. δανεισία Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) δανεισία Ἀπουλ. (Μαρτ.) Καλαβρ. (Γαλλικ.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. δανείζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Δανεισμός, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Πάω νὰ τόμ βαγκαλιῶ, νὰ μοῦ δώῃ λίγα δηνέρια γιὰ δανεισία (θὰ πάω νὰ τὸν παρακαλέσω, νὰ μοῦ δώσῃ λίγα χρήματα γιὰ δανεισμά) Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Δοτέ μου τὸ σπωμα γιὰ δανεισία (δῶστε μου τὸ ψωμί γιὰ δανεισμά) αὐτόθ. Ἐκαμε μ-μιὰν δανεισία Ἀπουλ. (Μαρτ.) 2) Ἡ ἄνευ ἀμοιβῆς προσφορά ἐργασίας Καλαβρ. (Γαλλικ.): Τοῦν' δὲ παιδὶ ἐτ-τέ πουρ-ρὸ μοῦ ἔκαμε μίαν δανεισία (αὐτὸ τὸ παιδί σήμερα τὸ πρῶν μοῦ προσέφερε ἐργασία ἄνευ ἀμοιβῆς).

δάνεισμα τό, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. δάνεισμα Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. κ.ά.) δάνειμα Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ. κ.ά.) δάνειμα Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δάνεισμα. Διὰ τοὺς τύπ. δάνειμα καὶ δάνειμα βλ. G. Rohlfs, Grammatica storica dei dialetti italogreci, παρ. 62.

Δανεισμός, τό, ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Ἀκόμη δὲ δὲ κου-βάλησα τὸ γέννημα 'ς τὸ σπίτι καὶ ἡ προκομμένη ἡ νοικοκυρὰ μου ἀρχίνησε τὰ δανείσματα Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐπῆρε τὴ γειτονιά μπάλα, γιὰ δάνεισμα, ἀλλὰ πειδὸς τῆς δίνει; Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐγονῆκε 'ς τὸ δάνειμα (βγήκε νὰ ζητήσῃ κάτι δανεικὸ) Ἀπουλ. (Μαρτ.) Συνών. δάνειο 2, δάνος. β) Τὸ δανεισθὲν ἀντικείμενον Καλαβρ. (Γαλλικ.)

δανεισμὸς ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δανεισμός.

Ἡ παροχὴ ἢ συνομολόγησις ἢ λήψις δανείου λογ. κοιν. Συνών. δάνεισμα.

δανεισοχάρτι τό, Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. δανείζω διὰ τοῦ ἀορ. ἐδάνεισα καὶ τοῦ οὐσ. χαρτί. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλαχ. καὶ Σομ.

Τὸ δανειακὸν γραμμάτιον.

δανειστής ὁ, λόγ. κοιν. Θηλ. δανείστρια λογ. κοιν. δαῦ'στῆς πολλὰ. βορ. ιδιωμ. δανείστρα Μεγίστ. Σάμ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δανειστής. Τὸ θηλ. δανείστρια καὶ εἰς Σομ.

Ὁ παρέχων δάνειον κοιν.: Τὸν τρανᾶνε οἱ δανειστὲς του Ἀθῆν. Ἦταν δανειστής 'ς ὅλους αὐτοὺς Πελοπν. (Μαντίν.)

